

Вінницький політехнічний інститут

КАДРИ

Газета видається
з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 34 (448)

П'ятниця, 1 листопада 1991 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

В ректораті

△ З наступного року ВПІ має можливість започаткувати на факультетах машинобудування і інженерно-будівельному нову професію **інженера-економіста**. На базі кращих методик наш вуз розробив свою навчальну програму, яку нинішнього тижня повинно затвердити Міністерство.

△ Як уже повідомлялось, діти наших співробітників мали приходити медичне обслуговування на базі стра-

хової медицини. Перебрано багато варіантів. Вирішено, що за це візьметься служба технопарку, яку очолює нині С. М. Злепко.

△ Колишній секретар обкому партії з ідеології Г. Я. Буртяк проситься в ВПІ на викладацьку роботу. Питання вирішуватиме ректор і, мабуть, позитивно.

△ На Жовтневі свята над інститутом буде вивішено український радянський і національний прапори. 7-8-9 листопада оголо-

шуються вихідними у навчальному процесі.

△ З наступного року Україна матиме власний ВАК. Це буде група з 15 спеціалістів і п'яти працівників апарату, яка проводитиме експертизу затверджених дисертацій. Наукові звання присвоюються вузівськими радами. Правда, при переході вченого з одного вузу до іншого, ці ради мають право визначити чи не визнати вчений ступінь претендента на роботу.

△ Новинка для донорів. Кожен студент, який здаватиме кров, одержує 50

карбованців. Крім того, у день здачі він звільняється від занять, лабораторна робота зараховується йому автоматично.

△ Згідно з положенням, студенти-матері, які вчаться, одержують стипендію і 115 карбованців допомоги. Пенсійний фонд опротестував це положення. Пішли чутки, що одержану допомогу бухгалтерія буде утримувати з стипендії.

Студентки-матері можуть бути спокійними. Виплачених їм грошей ніхто не відбере. Так вирішено на ректораті.

У Союз—марш!

Того дня, коли Л. М. Кравчук мав зустрітися в Америці з президентом Бушем, у програмі «Час», мов Пилип з конопель, вискочив раптом енакієвський шахтар Говоров і заявив, що проголошення Україною незалежності — протизаконний акт і республіку треба повернути назад в обійми Союзу РСР.

Думалось, що це випадкова витівка редакторів, хоча з'явився на московському екрані та ще в найпопулярнішій програмі, яку оцій порі дивляться, певне, мільйонів двісті населення, не так просто. Втім, подальший перебіг подій уже не викликав сумнівів у тому, що це не випадковість, а початок планового наступу на суверенітет республіки, котра підняла голову і хоче нарешті позбутися рабських кайданів.

Невдовзі озвався Олександр Солженіцин, який волає зі свого американського далека, щоб 1 грудня під час референдуму рахували голоси в кожній області і де не буде переважної більшості за Україну, оголошувати територію російською.

Потім були мітинги в Криму. Севастопольські організатори вийшли на вулиці з плакатами:

— Хохли! Геть до Львова!

Потім віце-президент Росії Олександр Руцькой, який приїздив до Києва гасити вогонь народного обурення з приводу незграбної заяви Єльцина про перегляд кордонів з Україною, знову висловився, що коли ми будемо дуже наполегливо домагатися волі, то російські землі всієї країни по-своєму прокладуть демаркаційні лінії.

На останній сесії всесоюзного парламенту, який нині відіграє уже роль не законодавчої інституції, а скорше — дискусійного клубу, озвався головний реформатор і демократ країни М. С. Горбачов, закликавши братів-українців до тям. Нас попереджено: якщо задумаємо власну армію, то проти нас застосують Конституцію СРСР. Невідомо, що це означає, однак голос вчорашнього генсека дихав при цьому рожею і металом.

Вся московська преса ловби з ланцюга зірвалась. Яку не візьми газету — глум над Україною. «Комсомольська правда» лякає, що взимку може не стати юменської нафти. І винні, з'являється, теж українці. А там, у Тюменському

краї, майже 800 тисяч, себто, 25 процентів населення. Довгий карбованець, ставши яловим, втратив магічну силу. «Не солити ж його, бідкається газета, якщо на Україні ось-ось введуть свої гроші».

Виходить, що Україна винна в тому, що за дореволюційного не купили. Чи це з тієї опери арія, де все, і святе і праведне, валиться до одної купи?

Виявляється, що з вини України можуть не поїхати в Тюмень на роботу і сто тисяч вахтовиків, бо в аеропортах з їхніх кумаків забирали шматки сала, які вони беруть з собою в дорогу.

Все це було б смішно, аби не було так сумно. Істерію ненависті роздмухують умисне, щоб затаврувати ганьбою народ, який привчали тільки до важкої роботи і покори, який споконвіку був м'яким, приязним до інших народів, які мешкають на його землі. Видать, не подобається тиша і злагода, що панують на Україні. За такої ситуації нема до чого вцепитися, а тому й треба збунтувати, підбурити, настроїти нації одну проти одної, перетворити російське населення в п'яту колону, невдоволену своїм «пригнобленим» становищем.

Кому це потрібно? Насамперед — опричникам командно-адміністративної системи, яка, на жаль, не вмерла, а навпаки — інтенсивно перешиковує свої шеренги для наступних боїв.

Певна річ, важко погодитись, що республіка, яка стогнала під ярмиськом жовтятих гавків і міністерств, кидаючи в їхні ненажерливі пащі майже всю свою працю, всі свої багатства. Що не кажи, маленька територія (лише 2,8 процента загальносоюзної), а дає 22,6 відсотка сільськогосподарської продукції, 16 промислової. Перше місце в Союзі займає Україна по виробництву молока, масла, м'яса на душу населення і тільки третє — за рівнем споживання. Хто ж ті трутні, о працюють гірше нас, а харчуються краще?

Задумавшись над цим, ми захопили свободу. Соціалістична «демократія» не хоче її дати, люте, впирається, влаштовує чвари. Люди! 1 грудня обов'язково голосуйте за незалежну Україну!

В. ІВЧЕНКО.

СОЦІОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ

А ЯК В ЛАБОРАТОРІЯХ?

Одною з невід'ємних форм учбового процесу у вузах є проведення з студентами планових лабораторних занять. На всіх кафедрах нашого інституту нагромаджено чималий досвід організації і проведення таких занять. Торік вони склали 17,5 процента від всіх видів навчання.

Виконуючи рішення методичної Ради Інституту, лабораторія соціологічних досліджень в 2-му семестрі 1990-91 учбового року методом анкетного опиту вивчила на всіх факультетах питання організації учбово-лабораторних курсів.

Опитом було охоплено 719 студентів 2-3-4-х курсів денної форми навчання, що складає 21 процент від всієї кількості. Додатково ця проблема вивчалася також шляхом інтерв'ю та бесід з окремими викладачами і студентами на факультетах.

Групові анкети мали 11 запитань, що дозволило всебічно вивчити на курсах і факультетах рівень організації і проведення учбово-лабораторних занять. Ці питання студенти оцінювали за 5-ти бальною системою. Кожний ставив оцінку своєму факультету.

Що ж показало опитування, про що свідчить громадська думка? Як студенти висловили своє ставлення до лабораторних занять?

Приємно відзначити, що переважна більшість (понад 80 процентів) одностайно висловились за проведення такого виду занять. Методично правильно організовані лабораторні заняття з використанням сучасної технічної бази дозволяють студентам успішно закріплювати теоретичний матеріал і набуті практичних навичок роботи. Однак, детальний аналіз студентських відповідей на нашу анкету і окремих співбесід дозволили виявити чимало невирішених питань. Показово, що студенти жодне запитання не оцінили загальним балом «5» і навіть «4».

Краще всіх оцінені за-

тання:

а) Чи допомагають лабораторні заняття глибоко засвоювати теоретичний матеріал? — 3,7 бала;

б) Чи завжди встигаєте виконати лабораторну роботу за встановлений час занять? — 3,5 бала.

Тим часом, загальна картина невтішна.

Які ж причини студенти бачать в тому, що в більшості лабораторні заняття не завжди дозволяють їм глибоко вдосконалювати свої знання проведених теоретичних курсів. У першу чергу називається незадовільне використання комп'ютерної техніки. Цю позицію респонденти оцінили загальним балом 2,25, у тому числі по ЕФ — 2,2, МБФ-2,3, ФАМ-2,3, ФОТ-2,3, РТФ-2,1, ІБФ-2,3. Дещо краще (на рівні 2,6) комп'ютерна техніка використовується на других курсах ФАМ, ІБФ та ФОТ.

Керівництво інституту доклало багато зусиль для забезпечення комп'ютерною технікою і сьогодні вуз посідає одне з перших місць в республіці серед технічних вузів по кількості комп'ютерів на одного студента. Однак, саме на лабораторних заняттях:

1. Не завжди чітко дотримується послідовність проведення лабораторних (семінарських) занять після проходження теоретичного матеріалу — 2,6 бала, у тому числі: ЕФ—2,6 МБФ—2,9 ФАМ—2,6 ФОТ—2,7 РТФ—2,4 ІБФ—2,4. На рівні 3-х балів ця позиція оцінена на 2-4 курсах ФОТ.

Чия вина в тому, що порушується методика? Відповідь очевидна: винні працівники, які складають на семестр учбовий розклад і ті, хто його підписує. До речі, на ряді факультетів розклад ще не став обов'язковим документом, який відповідає всім методичним вимогам.

2. Кожне лабораторне заняття приносить студентам відчутну користь, коли воно в достатній мірі забезпечене методичною літературою. Ця позиція оцінюється на рівні 3-х балів. Дещо краще організована справа на МБФ, на других курсах ЕФ, третій — ФОТ, 4-х — ФАМ і ФОТ.

3. Студенти зазначають, що далеко не всі лабораторні заняття тісно пов'язані з пройденим теоретичним курсом і оцінюють це

питання балом 3,3. Дещо краще додержують взаємозв'язок викладачі на 2-х курсах МБФ, ФОТ, ІБФ; на 3-х курсах ЕФ, ФАМ, РТФ, ІБФ; на 4-х курсах ІБФ, ЕФ, ФОТ.

А гірше на 4-х курсах МБФ і РТФ (загальний бал нижче трійки).

4. Всі студенти за невеликим винятком висловилися за проведення лабораторних занять виключно бригадним методом — в ньому вони бачать більший ефект набуття необхідних практичних навичок.

Нині на факультетах йде процес переходу на нові учбові плани. Тому багато викладачів порушують питання про навантаження на лабораторії, адже воно надто велике, що негативно позначається на якості проведення занять.

Практично бракує часу на добру підготовку лабораторної техніки до чергових занять.

Слід сподіватися, що це тимчасові труднощі і невдовзі весь учбовий процес увійде в нормальний ритм.

М. СИНЕЛЬНИК,

Ж. ХАЙСТОВА,
працівники лабораторії
соціологічних досліджень.

НАВІТЬ найспритніший екстрасенс не зможе помахом палички порозділити на світ бодай просту каструлю. Для цього потрібні робочі руки — труд. Та, дивлячись на пусті полиці магазинів, час засумніватися, чи є в нас оті робочі руки, чи не припинили роботу заводи і фабрики?

— Дурниці, — скаже читач. Все є і діє: промислові підприємства з тисячами, десятками тисяч робітників, інженерів, службовців, фабрики, майстерні, конструкторські бюро...

Справді, щодня трудящі приходять на роботу, стають до верстатів, пультів кульманів, займають свої місця за столами. У визначений час усі одержують заробітну платню, йдуть у відпустки, одне слово, як усіди на світі.

Правда є суттєва різниця в роботі у нас у соціалістичній і у них, знавців капіталістично-експлуататорів. У них, о, боже! працюють від дзвінка до дзвінка, а у нас, о «щастя»! — залежно від бажання, настрою, вказівки теці. Іншим разом прийдеш в котрусь установу, заводський цех, лабораторію — тиша і благодать.

— Де Іванов? — запитують. — Кудись вийшов. — А Петров? — Попросився у місто. — А Сидоров? — Сестру стрічає... Цей інтенсивний рух, так би мовити переміщення по азимуту чим далі від виробництва починається буквально через десяток хвилин після заводського гудка. Одні відправляються щось узгоджувати, вирішувати в суміжні служби, наприклад до плановика, бухгалтера, кадровика, а ті у свою чергу вже пішли з такою ж метою до когось іншого, наприклад, начальника, де вже чекає прийом ціла черга відвідувачів. І виростають усюди своєрідні гуртки веселих і допитливих, котрі замість того, щоб робити оті каструлі, замовлені креслення, документацію, точать усякого роду теревени в приймальнях різних посадових осіб, які також десь ходять.

Безмежне, зачароване коло неробства.

Колись в ходу було слово «прогульник», яке межувало майже з такими означеннями, як «саботажник», «ворог народу». Тепер той, що прогулює — це ділова людина, це його суміжна професія. Бо інакше як дістанеш шкарпетки чи зубну пасту? А щоб їх дістати треба ходити, шукати, оволодівати прийомами вільної боротьби, щоб тебе не викинули з черги.

Немало їх людських стовпів — вони усюди: в аптеках, ощадкасах, лікарнях, пунктах прийому склотарі, навіть в бюро ритуальних обрядів, які поселяють на своїх володіннях небіжчиків. Усюди черги! Бо так у нас звикли і ті, хто надає послуги, і ті, хто їх отримує. Інакше ніби і не солідно, коли біля віконця каси, чи стола приймальника нікого нема і клієнт прийшов та й за хвилину зробив свою справу. Інша картина, коли він там годину-дві

поштовхається в черзі, накричався, коли в нього обірають всі гудики на піджаку та ще й обізвуть собакою — тоді все на рівні. З погордою дивиться з віконця той, що почуває себе маленьким божеством, мовляв, знай нашу службу! Задоволенням почуває себе і особачений клієнт, який вважає здійснену задачу пляшок або сплату рахунку за квартиру здобутою перемогою.

Ось тому кожний, хто виходить вранці на роботу на самперед думає не про «боротьбу за високу продуктив-

— запиту у керівників ощадбанку.

— Не вистачає людей, зарплата низька...

Подібні відповіді можна почути у відділеннях зв'язку, де годинами треба висидіти для одержання пенсії, грошових переказів, на вокзалах за квитками, в ательє, майстернях. Що й казати — простих службовців, працівників сфери побуту у нас ласко ніколи не балували. На все вистачало коштів, навіть на преміювання переможців конкурсу «Чи знаєш Радянський Союз?», що відбувся в Конго. Тільки для вирішення проблем в організації обслуговування людей, Мінфін не знаходив асигнувань.

Це вгорі, а внизу — взагалі повна байдужість.

Під час чорнобильських нещастя за сигналом тривоги вийжджали на боротьбу з вогнем пожежники з усіх кінців республіки. Мабуть, могли, приміром, команди з Житомира чи Чернігова сказати: не наша це область, хай кияни турбуються... Але ж не порухувались, прийшли на допомогу, причому в складній, грізній ситуації. А ось на підприємствах зв'язку, в ощадкасах одна працівниця іншої не допоможе, хай хоч яка не виросте черга перед віконцем колеги.

На пам'ятаю, щоб в таких випадках (а вони не рідкі і теж завдають державі відчутних збитків) з свого кабінету вийшов відповідний завідувачий, директор чи начальник і виправив становище за рахунок внутрішніх резервів, перестановки працівників.

Ні, він не вийде, незворушний монумент командно-бюрократичної системи. Що йому до цього, до якихось гвинтиків, як назвав нас один з генеральних. От, коли мова йтиме про власні, шкурні інтереси тоді знайдіть і час і кошти, і резерви.

Мабуть виннічани астигми помітити нові кіоски «Союздруку», якими замінені старі. Вони з'явилися усюди в місті. Автор цих рядків запитав одну з кіоскерок, чим вони кращі старих?

— А нічим. Такі ж холодні взимку, тільки пофарбовані в інший колір...

То навіщо було це робити? На ці кошти можна і зарплату підвищити зв'язківцям, і додаткових працівників прийняти, щоб черг збулися.

Або взяти торгівлю. Деякі магазини, якщо не щороку, то через рік закриваються на ремонт. Так у хлібному магазині № 11 по вулиці Леніна десь п'ять разів за останній час переставляли вікна і двері. То вмуровували ширші, то вузкі, то вищі, то нижчі. І нині тут з'явилася об'ява: «Извентите, у нас ремонт».

Поряд, кафе «Гермес» теж в який уже раз ремонт.

Чому зчинився і все розростається будівельно-ремонтний бум? Невже відвідувачі почали гризти стіни і вікна їдалень, кафе, кіосків? Ларчик, як кажуть, відкривається просто: під час ремонтів, перебудов, заміни нечисті на руки ділки тягнуть до себе будматеріали, фарбу, цвяхи, списують придатне обладнання, майно.

Ось чому конче потрібен нам знову Андропов. Щоб прийшов небагатослівний, суворий і погасив оту осуружну «лампочку» байдужості, що засліпила не тільки очі, а й совість деякої частини нашої суспільства — ледяцюг, чинущ, балакунів і бюрократів. А за черги щоб безжалюбно карав винуватців, як за найтяжчий злочин, як за розкрадання найціннішого державного багатства — робочого часу.

Л. НОВІНСЬКИЙ.

ВІТАЄМО!

Ті люди, яким випало пройти всю війну і залишитися жити, відзначаються, як правило, врівноваженістю, спокоєм і мудрістю.

Михайла Дмитровича Веселова війна застала юнаком. В 1941-му йому виповнилося 20. Він навчався в школі авіазв'язку. Військовим зв'язківцем про-

йшов усю Європу, а потім і Далекий Схід на Японському фронті. Про ті часи нагадує широка орденська планка — у нього 18 урядових нагород.

В нашому вузі Михайло Дмитрович — 18 років. Старший юриконсульт інституту, підполковник запасу. Юридична його служба почалася в 47-му з секретаря військової прокуратури авіакорпусу. Найвища сходинка кар'єри — заступник прокурора групи військ на Кубі.

І все-таки сутність кожного з нас не в тому, які пости займаємо, а якими залишаємось людьми. М. Д. Веселов — уособлення людяності, висока інтелігентність і виняткова уважливості. З ним приємно розмовляти. Його поради — розумні, доцільні і дуже практичні, а звіти на ректораті можуть служити зразком точності, лаконізму і фахової кваліфікації. А головне — наш юриконсульт однаковий у стосунках, як з рядовою прибиральницею, так і іменитим професором.

Довгих вам літ і доброго здоров'я, шановний Михайле Дмитровичу! Хай 70 річчя для вас буде справді не осінню і надвечір'ям, а всього лиш середнім віком.

АЛЬТЕРНАТИВОЮ ПО ПРЕЗЕНТАЦІЇ

ГУМОРЕСКА

Тривалий час гірше гіркої редьки була для мене тригонометрія в школі. Секенс, косекенс, тангенс, котангенс та інші премудрості вбивали на корені. Дуже плував, навіть з трудом вимовляв ці слова. Зате тепер, навпаки без таких заграничних словечок жити не можу. Як чарівна музика звучать для мене усякі маркетинги, менеджменти, презентації. Спасибі нашим політичним діячам, парламентаріям, які прищепили любов до них, їх намаганням відконталювати нашу мову, особливо під час, так званих парламентських дискусій.

Правда і вони не завжди один одного чітко розуміють. Тоді їм доводиться по дві-три і більше разів повторюватися, причому значно голосніше.

Пам'ятаю на одній з сесій висловив на трибуні якийсь розлючений депутат і давай поливати зал вигукми: «Плюралізм! Плюралізм». Ну, думаю, набере цей сенатор в рот слини і заплює комусь усю альтернативу. Але тут до мікрофону дорвався інший словознай і заглушив його словами «консенсус», тільки «кон-

сенсус».

— О, — сказав я колезі по роботі — який профан! зовсім не розбирається в тригонометрії. Не консенсус, а косекенс. Тоді відгукнувся бухгалтер, грубо сказавши, що це я плутаю цапа з козою, не косекенс, а тангенс, на що я йому цілком толерантно відповів, що він сам котангенс, ще й нонсенс прироби і я влаштую йому таку абстракцію, що від нього не залишиться навіть концепції фінансового функціонера.

— Ух ти! — схвально відгукнувшись люди. — Як шпарить не по-нашому!

Після цього мій рейтинг значно виріс і мене поспули на підвищення — з простого конторського маклера спочатку я став радником нашої селищної мерії, а потім віце-мером ще й посумнісництвом спонсором мережі.

Але сам собі зашкодив, впавши у велику ейферію від здобутої слави. Так налився на радощах в товаристві охорони Зеленого зм'я, що потрапив в міліцейську біржу алкашів і дістав відставку, тобто, вмер, політично.

Та я завжди знаходжу з ким слід альянс і невдовзі мене випустили додому. А в своєму офісі я сам собі і мер, і пер, і лорд англійський. Є у мене все: жінка, троє дітей, п'ятеро курей і один приватизований, роздержавлений підсвинок.

Ще маю лютого дворового пса на прізвисько «маркетинг». Хороший псика, тільки щораз підскакує, робить хижку стійку і гарчить, коли по радіо диктор вимовляє «факс». От нерозумна скотина плутає «факс» і «фас»...

А недавно зі мною сталася зовсім лиха концепція, внаслідок якої я потрапив уже не в міліцейську біржу відпочинку алкашів, а в психіатричну лікарню. Це трапилося, коли знову зійшлася наша сорокоградусна брокерська кампанія. Довго ми шукали її дороженьку, дуже конвертовану подругу — нуль, за дерев'яні рублі ніхто не давав. Тоді один з наших рокерів-брокерів на мотоциклі привіз мішок картоплі сорту Кудлатекспорт і ми по бартеру обміняли на шнапс-продукцію і врзали так, що очі перелізли на потилицю і ніяка навіть конверсія не могла врятувати від психушки.

Але я і там користуюся великим популізмом за словознаємство. Поіменним голосуванням психі-алкоголіки одностайно обрали мене спікером палати затятих алкашів.

Розповідь п'яниці у відставці записав
Л. ЛЕОНІДОВ.

СПОРТ

ВІСІМ ДІВЧАТ І БАСКЕТБОЛ

Слід думати, що старший тренер інститутської жіночої збірної з баскетболу Костянтин Костянтинович Бурбицький, задоволений своїми вихованками. Хоч команда молода, але вже стала переможцем на міській спартакіаді «Гарт».

Колектив цікавий підбором гравців. У кожної свій стиль, своя манера гри, але всі відзначаються рішучістю в нападі, прагненням перемогти. Звісно, багатьом з них ще бракує досвіду, зате його в достатку у ветеранів команди Тетяни Рябої і капітана Наталки Печейко, які у вирішальні моменти поєдинків ведуть за собою інших дівчат.

Нелегко їм поєднувати навчання в інституті зі заняттями в секції, адже тренування забирають у них майже щодня по півтори-дві години. А хочеться і в бібліотеку піти, і обід при-

готовувати, щось спекти. Та дівчата не зраджують баскетболу, бо впевнені, що цей цікавий атлетичний вид спорту загартовує фізично і духовно, дисциплінує.

Нещодавно наші баскетболістки захищали спортивну честь інституту на рес-

публиканських змаганнях у Херсоні.

В. ОЧЕРЕТНИЙ,

голова спортклубу ВПІ. На знімку: жіноча баскетбольна команда. У центрі — один з тренерів М. Шемчук.

